

זה נראה כמו קן נמלים, גל בלתי נדלה

את כל הכוחות שהיו באזור, ובשיא הגענו ל-40-50 טנקים. באמת זה קרב שנגמר לא קל לשני הצדדים, אבל מי ששורר את השנייה האחרונה הוא זה שמנצח. "באיושהו שלב עופר תבורי, שהיה על מורדות החרמונית, ריווח לי בצהלה על טנקים סוריים מסתובבים ובורחים. אז הבנו שהקרב בדינו. כמוכן שהוא לא נגמר, לקח עוד כמה שעות. בזה למעשה

צילום: מרת ביקאי

פלנט. גם אלה שלא עוטרו היו ראויים

הוכרעה הבלימה בגזרה שלנו. אחרי ארבעה ימים של לחימה, שבהם כמעט לא אכלנו ולא ישנו ואיבדנו חברים, בא המג"ד ואמר לנו שמחר נכנסים להתקפה. למחרת נכנסנו לסוריה. אני הייתי בטנק הראשון שעבר את הגבול."

■ העיטור ואני ■

"בשעתו היה לי ויכוח עם מתן האותות. חשבתי, ואני חושב גם היום, שהיה נכון לתת את עיטור העוז או לגרוד כולו או לפלוגה. לא באופן אישי. חשבתי שהעובדה שחלק מהמפקדים שלי לא קיבלו, לא משקפת את העובדה שלכולם היה חלק בהצלחה. מ"פ הוא לא לבד, אני לא יכול להגיד שאני איזה וירטואוז שכל מה שהפלוגה עשתה זה רק אני. זה גם אני. ואנשים שילמו בחייהם. אז נכון שחלק קיבלו עיטור והיו ראויים לזה, אבל לדעתי גם אלה שלא קיבלו היו ראויים לזה."

■ כך השתניתי ■

"אין ספק שזה השפיע עליי לכל החיים. יש מעט מאוד דברים שאני חושש מהם. אמרתי לא מוזן למישהו שעושה איתי מלחמה בעסקים, שהוא טועה כי הצד הכי חזק שלי זה הצד המלחמתי. היום, כשאני נתקל במצבים של 'מלחמה אזרחית', אנשים שואלים אותי מאיפה לי קור הרוח, החירות, הביטחון וחוסר המורא, אז אני מסביר להם שזה המצב שבו אני מרגיש הכי טוב."

פלנט (מימין) עם אביגדור קהלני בזמן מלחמת יום הכיפורים. "מי ששורר את השנייה האחרונה הוא זה שמנצח"

שלישי בבוקר. אז היינו מאחור, טיפלנו בטנקים. התחילה מתקפה סורית חזקה, מתוך כוונה להכריע את המערכה. תוך כדי לחימה גילינו שהם הכניסו ללחימה כוח חדש לגמרי, עם הטנקים הכי מתקדמים, טי-62, שהם החזיקו בעתודה מטכ"לית. הם גם השתמשו בכמות עצומה של ארטילריה, בכלל אי-אפשר היה לעמוד בעמדות. "באיושהו שלב הארטילריה נפסקה, פשוט משום שהם הגיעו לעמדות שלנו. פתאום ראינו אותם מטפסים על העמדות. ההרגשה שלי הייתה שהם לא ספרו אותנו. ירינו לחזית, הם עברו אותנו, אז ירינו לצדדים, ופתאום ירינו אחורה בכלל. זה נראה כמו קן נמלים, גל בלתי נדלה.

"אם בכל המלחמה התגנבה אליי תחושה שזה עלול להיגמר רע, זה היה ברגע הזה. המח"ט שלח לגזרה

מפקדים, אבל החוקנו מעמד. עמדנו במשימה שקיבלנו, לעצור את הסורים בתנאים לא קלים. לקראת חצות הגיע קהלני עם עוד פלוגה של הגרוד. חילקנו את הגזרה לשניים. אני עברתי לגזרה הצפונית ושם נלחמנו עד הבוקר. "בבוקר היינו בעמדות טובות. באור ראשון, יש שלב של כמעט שעה, שיש אור אבל עדיין אין שמש מסנוורת. האור עלה לאט, טנקים בערו עם אש ועשן והיו ערפילים, כי היה קריר - תמונות שקשה לשחזר גם בסרט טוב. ראינו לפנינו מאסה בלתי רגילה של אויב. כנראה שהיינו יותר ערניים מהם, ומיד נתתי פקודה והתחלנו להשמיד אותם. הגענו להכרעה לקראת הצהריים.

"התעסקנו בבלימה עד יום שלישי, לא רק בגזרה הזאת. הקרב השני בעמק הבכא היה ביום

"המלחמה פרצה בהפתעה מוחלטת, קיבלנו התרעה של ארבע שעות בערך. ביום כיפור בשעה עשר אמרו שתהיה מלחמה אחרי הצהריים. גם כשאמרנו, זה היה בצורה כזאת שאחרי המלחמה אפשר יהיה להגיד 'אמרנו לכם', אבל הצליל היה כזה, שאם לא תהיה מלחמה אנחנו לא נצחק מהם. מלחמה כמו שהייתה בוודאי שאיש לא צפה."

■ כך לחמנו ■

"בשתיים קיבלתי פקודה לנסוע לגזרה. היינו באזור נפה, וזו נסיעה של כמעט עשרה קילומטרים צפונה ולקו הגבול. לא היה לי מודיעין. לא ידעתי איפה יש אויב. הגעתי לקו העמדות לקראת ארבע. אז זיהיתי לראשונה טנקי אויב, ממש בחזית שלנו, ופתחנו באש.

"כעבור כרבע שעה התחלנו להשמיד טנקים סוריים. לא השמרנו הרבה, שלושה-ארבעה. עם רדת החשכה היינו מרוכזים בנקודה אחת בגזרה של שני קילומטרים וחצי. ביקשנו תאורה ולא קיבלנו. הייתי עדיין לבד בגזרה, והתחלתי לדוות. התשובה העידה על כך שגם למעלה לא הבינו שהסורים פועלים בלילה. אמרו לי אל תירה, כוחות שלנו נוסעים לכיוון שלך, כאילו שאני מרווח על כוחות ישראלים. היה לי ברור שאם אנחנו נשארים במקום, אנחנו לא נותנים מענה למה שהסורים עושים. קיבלתי החלטה שאני תמיד חוזר אליה, וחושב איך קיבלתי אותה. הייתה לי מעין הארה. הבנתי שאני צריך לעשות את זה, ולא היה לי הסבר עד הסוף למה. הבנתי שהדרך היחידה לסגור את השטח היא לפצל את הפלוגה לשלוש מחלקות.

"אני נשארת במרכז עם מ"מ 1, בועז פרידמן, שנהרג בקרב. שלחתי את הסמ"פ, עמי דורון, שגם הוא לצערי נהרג, עם מחלקה 2 לצד שמאל למורדות החרמונית, ואת מחלקה 3 עם המ"מ עופר תבורי, לימין. אמרתי לקצינים שצריך לפתוח באש בצורה זהירה, כשיש זיהוי ודאי. בתנאים של אז, זיהוי ודאי אפשר היה להשיג רק בקרבה מפחידה. עופר תבורי קרא לי ואמר שהוא מזהה טנקים ויש לו תחושה שזה סורים. עזבתי את מחלקה 1, עשיתי איגוף אחורי והגעתי לעופר. הסתכלתי, ואמרתי לו שגם התחושה שלי היא שזה סורים אבל אי-אפשר עוד לזהות, ושווה להמתין עוד, גם כי הטווח עוד היה יחסית גדול. בזמן שאני נמצא עם עופר, שמעתי את אמיר בשארי, סמל מחלקה 1, שהיה בטנק השמאלי, מרווח - 'קורקור חומס, ב-33' זיהוי ודאי, אני יורה'. עד כמה שאני זוכר, הוא אפילו לא ביקש אישור פתיחה באש. הוא זיהה בוודאי משמאלו טנקים סוריים ופתח באש. הבנתי שאני צריך לחזור. אמרתי לעופר לחכות, וכשיהיה לו זיהוי - לפתוח באש. "זה מצחיק, אבל איך ירינו באותה תקופה בלילה? לקחנו את התותח של הטנק, שמנו על הטנק. התותחן רואה חושך, לוקח ימינה עד שהוא רואה את

סרן אמי פלנט קיבל את עיטור העוז על שבלם עם פלוגתו את ההבקעה הסורית ברמת הגולן

אמי פלנט היה המ"פ הראשון שנשלח במלחמת יום הכיפורים לגזרה שגורעה לימים בשם "עמק הבכא", שם לחם לבדו במשך כמעט חצי יממה. פלוגתו בלמה או בהצלחה את ההבקעה הסורית בגזרה, אך ספגה מחיר כבד, כאשר יותר ממחצית מן המפקדים נהרגו. הוא לחם שוב בקרב הבלימה ב-9 באוקטובר, עד שהושגה הכרעה. על מעשיו הוענק לו עיטור העוז. אחרי המלחמה השתחרר פלנט, כמעט חמש שנים מאוחר יותר חזר למדים כמג"ד. הוא נשאר בצבא, היה מח"ט 7 ומפקד עוצבת "בני אור", מפקד אוגדה 139, מפקד צאלים ולבסוף קצין שריון ראשי. פלנט השתחרר בדרגת תא"ל ב-1996.

■ איך הכל התחיל ■

"התגייסתי ב-69 לשריון, ועברתי את כל המסלול של לוחם שריון. קיבלתי את פלוגה ח' בגרוד 77 ביוני 73. ביולי הספקתי להתחנך, ובאוקטובר יצאנו למלחמה. בתקופה שלפני המלחמה הגרוד היה בסיני. העלו אותנו לרמת הגולן ערב ראש השנה בגלל התרעות, דובר על מתיחות גוברת, לא על מלחמה, וגם אני לא חשבתי שיקרה משהו.

מי האיש

תא"ל (מיל') אמי פלנט

קיבל את: עיטור העוז
מותי: מלחמת יום הכיפורים
תפקיד בעת האירוע: מ"פ טנקים
עיסוק כיום: שותף בחברה למערכות הגנה למתחמים גדולים